

ДО ХАРАКТЕРИСТИКИ ЗАВДАНЬ МІЖНАРОДНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ

Олександр Олександрович УСИК,

*аспірант Харківського національного
університету внутрішніх справ*
<https://orcid.org/0009-0007-8312-3573>

Міжнародне співробітництво у сфері фізичної культури та спорту є складною за своєю сутністю та змістом діяльністю, а відтак її реалізація передбачає виконання цілого ряду завдань. Взагалі, терміном «завдання», зазвичай, характеризується: 1) наперед визначений, запланований для виконання обсяг роботи, справа, цілі і та інше; 2) настанова, розпорядження виконати певне доручення; мета, до якої прагнуть; те, що хочуть здійснити; 3) те, що призначено для виконання, доручення тощо [1, с. 284]. А відтак завдання є конкретизованою категорією, яка, перш за все, залежить від контексту застосування та реалізації. Зокрема, цілі співробітництва виходитимуть зі змісту такої діяльності, сторін, предмету і таке інше. Водночас, якщо ми говоримо про міжнародне співробітництво, то в даному випадку існують законодавчі основи, яким завдання категорії повинні відповідати. Так, згідно з Законом України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 01.07.2010 №2411-VI наша країна як європейська держава здійснює відкриту зовнішню політику і прагне рівноправного взаємовигідного співробітництва з усіма заінтересованими партнерами, виходячи насамперед з необхідності гарантування безпеки, суверенітету та захисту територіальної цілісності України. Ключовими аспектами зовнішньої політики держави є: 1) забезпечення національних інтересів і безпеки України шляхом підтримання мирного і взаємовигідного співробітництва з членами міжнародного співтовариства за загальновизнаними принципами і нормами міжнародного права; 2) забезпечення дипломатичними та іншими засобами і методами, передбаченими міжнародним правом, захисту суверенітету, територіальної цілісності та непорушності державних кордонів України, її політичних, економічних, енергетичних та інших інтересів; 3) використання міжнародного потенціалу для утвердження і розвитку України як суверенної, незалежної, демократичної, соціальної та правової держави, її сталого економічного розвитку; 4) створення сприятливих зовнішньополітичних умов для розвитку української нації, її економічного потенціалу, історичної свідомості, національної гідності українців, а також етнічної, культурної, мовної, релігійної самобутності громадян України усіх національностей; 5) утвердження провідного місця України у системі міжнародних відносин, зміцнення міжнародного авторитету держави; 6) сприяння міжнародному миру і безпеці у світі, участь у всеосяжному політичному діалозі для підвищення взаємної довіри держав, подолання традиційних і нових загроз безпеці; поглиблення співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою набуття членства у цій організації; 7) підтримка зміцнення ролі міжнародного права у міжнародних відносинах, забезпечення дотримання та виконання чинних, вироблення нових принципів і норм міжнародного права; 8) запобігання конфліктам у регіонах, що межують з Україною, та врегулювання наявних конфліктів; тощо [2].

Зважаючи на перелік принцип, правову природу, сутність та особливості міжнародного співробітництва у сфері фізичної культури та спорту, основними завданнями цієї діяльності є:

– по-перше, розвиток національної сфери фізичної культури та спорту України. Співпраця з іншими країнами та міжнародними організаціями, що дає можливість проводити модернізацію зазначеного сектору життєдіяльності населення країни шляхом: 1) вивчення зарубіжного досвіду державного регулювання фізичної культури та спорту; 2) імплементації нових моделей та підходів до організації ефективної роботи досліджуваної сфери; 3) використання ресурсів і можливостей зарубіжних країн та міжнародних організацій для розбудови спортивної інфраструктури в країні тощо;

– по-друге, підняття міжнародного іміджу України. Активне співробітництво з іншими країнами та міжнародними організаціями відкриває можливість для забезпечення участі українських спортсменів у низці регіональних та світових змаганнях;

– по-третє, популяризація фізичної культури та спорту в Україні та світі. Міжнародне співробітництво надає ресурси для активного рекламування, проведення роз'яснювальної роботи та виховання великих людських мас з приводу користі, необхідності, позитивного значення зайняття спортом, що в кінцевому випадку суттєво впливає на здоров'я нації та бажання людей розвивати спортивне товариство в своєму локальному соціальному оточенні;

– по-четверте, освоєння нових напрямів фізичної культури та спорту в Україні. Ціллю міжнародного співробітництва є не тільки модернізація або вдосконалення, але й наповнення зазначеної сфери новими дисциплінами та кластерами, у рамках яких кожна людина зможе реалізовувати свій потенціал, налагоджувати соціальну взаємодію, брати участь в міжнародних змаганнях.

Тож, саме окреслені завдання, на мою думку, розкривають зміст та практичне призначення міжнародного співробітництва у сфері фізичної культури та спорту. Як суттєвий недолік слід відзначити, що вказані завдання лише поверхнево розкрито у положеннях чинного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови Уклад. і голов. ред. В.Т. Бусел. К.; Ірпінь: ВТФ "Перун", 2002. 1440 с.
2. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики: закон від 01.07.2010 №2411-VI. Відомості Верховної Ради України. 2010. №40. Ст.1452.